

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 28. april 2019

Kirkedag: 1.s.e.påske/A

Tekst: Sl 30; 1 Joh 5,1-5; Joh 20,19-31

Salmer:

SK: 246 \* 247 \* 248 \* 249 \* 242,5 \* 234

LL: 246 \* 248 \* 249 \* 234

Igen i dag er Jesu opstandelse emnet i evangelieteksten. Når vi læser beretningerne fra selve opstandelsen og tiden lige derefter, så er der særligt en ting, som springer mig i øjnene. Jeg havde fokus på det 2. påskedag, og vil også have fokus på det i dag.

Ser vi overordnet på opstandelsesberetningerne, hvilket vi jo på sin vis også gør i salmen efter prædikenen, så sker der noget særligt omkring nogle enkelte af personerne i begivenhedsforløbet.

Det handler om Peter. Peter, der fornægtede sit kendskab og fællesskab med Jesus. Peter, der først forsikrede Jesus, at han var mandfolk nok til at stå ved Jesu side, uanset hvad der måtte ske. Peter, der for mig er et afskrækkende eksempel og et advarende eksempel. For historien har efterfølgende haft utallige eksempler på, at mennesker er blevet stillet i den situation at fornægte deres tro eller betale med deres liv. Og jeg har hørt masser af mennesker udtale sig lige så skråsikkert som Peter om det at stå fast i troen. Jeg har hørt mennesker udtale, at de aldrig fornægte deres tro, så hellere dø. Men se, hvordan det gik Peter.

For mit eget vedkommende, så håber jeg aldrig, at jeg bliver stillet i den situation. For jeg frygter for, hvordan jeg selv ville

reagere. I min forstand er jeg lige så stålsat som Peter. Men hvad med følelserne i situationen? Hvad med viljen? Der er mennesker i dag flere steder i verden, der bliver stillet i valget, og vælger de troen, så bliver de tvunget til at se på, at deres børn bliver henrettet eller tortureret. Jeg kan ikke dømmе dem i deres valg. Men jeg må jo så også skamme mig, når jeg kan tænke på nogle situationer, vi mennesker kan blive stillet i, hvor vi blot synes, at det er lidt pinligt at vifte alt for højt med troens fane, og derfor holder den lidt lavt. Men dét kan jo være en ganske høj pris at betale for et andet menneske. Så jeg må indrømme, at Peter har lært mig meget om troskab og om svigt. Men også om ikke at dømmе andres handlinger. Men jeg har også lært noget om Jesus i historien om Peter.

Det har jeg også gjort af de to, der mødes af Jesus på vejen til Emmaus. Hele deres trosgrundlag forsvandt, al deres håb for fremtiden forduftede da Jesus døde på korset. Og da de så også måtte konstatere, at hans lig ikke var i graven, for det var der nogle kvinder, der havde set, og de havde fået besked af nogle engle om, at han var opstået, ja så var det fuldstændig umuligt for dem at finde mening i noget som helst. Var de fuldstændig til grin? Var hele Jesus-historien og de sidste tre års begivenheder bare en illusion? Er der overhovedet noget at tro? Disse to emmaus-vandrere er ikke ene om at stille den slags spørgsmål. Hele vejen op gennem historien og frem til i dag, og sikkert også så længe verden står, vil mennesker stille den slags spørgsmål. Og det er jo mennesker, for hvem troen har haft en plads og været et værdigrundlag for livet, som pludselig grundet livets omstændigheder og begivenheder bliver bragt ud i sådanne fortvivlende perspektiver og livsbetragtninger. Og det handler jo ikke bare om, hvad vi skal have at spise til aften, selv om det for nogle er et nærmest eksistentielt spørgsmål. Men det handler jo om, hvad der er sket med livets fundament. Hvad er der sket med hele meningen med livet? De to på vejen

til Emmaus er billedet på det menneske, som på en eller anden måde oplever, at fundamentet for livet, for tro, håb og kærlighed, pludselig skrider fuldstændig væk under dem. Men også denne fortælling har lært mig noget om Jesus.

Så er der Maria Magdalene. Kvinden ved graven påskemorgen. Kvinden, der både taler med engle og med den opstandne selv ude ved graven, og slet ikke finder ro i noget af det, hun får at vide. I denne synsvinkel er Maria hende, der ikke længere kan komme af med sin kærlighed. Mødet og samværet med Jesus og discipelflokken gav hendes liv mening. Og nu synes det hele at gå i opløsning. Og så har hun ikke engang et lig at forholde sig til. Maria er også billedet på den, der lever sin kærlighed ud i handlinger. Det mindste hun kan gøre for ham, der har gjort så meget for hende er da at sørge for, at han bliver ordentligt begravet. Men hun har ikke den mulighed. Maria er billedet på den, der har brug for at have noget praktisk at tage sig til, for ikke at gå i sort i livets omstændigheder. Hun finder sin trøst og en udvej i handlinger. Men hun er frarøvet sine handlingers mulighed, da Jesus ikke længere ligger som lig i graven.

Maria har slet ikke forstået, hvad der er sket. Og det er ikke fordi hun er uvidende. Men vi må bare medgive Maria, at engang imellem så overgår livet altså selv den bedste fantasi eller den værste frygt. Og det kan lamme på en sådan måde, at vi ikke kan andet end handle, om end det så er irrationelt, mod bedre vidende. Det kan vi ikke klandre hende for. Jeg tror, hun deler denne erfaring med mange mennesker. Når vi ikke længere fatter noget overhovedet, så kan vi enten gå i sort eller finde noget praktisk at gøre. Maria vælger at gøre det sidste. Men hun vælger det ikke i apati; hun vælger det i kærlighed, ære og respekt for den anden, i dette tilfælde for hendes Herre. I fortællingen om Maria er der også meget at lære om Jesus.

Det sidste møde mellem den opstandne Jesus og mennesker, jeg vil standse ved i dag er det, vi hører om i dagens evangelium, nemlig mødet mellem Jesus og Thomas.

Thomas har jo hørt fra de andre disciple, at Jesus er opstået, de har selv været sammen med ham. Men det er lige en tand for meget for Thomas. Det er ganske enkelt for u-troligt. Og Thomas kommer med sin erklæring, at hvis ikke han kan se og røre, så tror han ikke på det.

Sådan helt fundamentalt kommer Thomas jo til at modsige sig selv. For det man kan se og røre ved, kan man ikke tro på. Det kan man vide noget om. Men Thomas er ikke det eneste menneske i verdenshistorien, der har brug for viden for at kunne tro, for nu at blive i hans egen sprogbrug. Der er masser af Thomasser i livets store spørgsmål. Og troen på et eller andet har ført mange mennesker ud i en søgen, hvor de så har fået en viden; og viden har også ført mennesker ud, hvor de må erkende, at vi kan ikke vide om det, vi tror. Så viden og tro kan godt hjælpe hinanden på vej i mange af livets store spørgsmål. Men på bundlinien kan man godt vide noget om tro; men man kan ikke tro noget om viden.

Men forklar Thomas det. Forklar det for mennesker, når vi befinder os i livets grænseegne og mødes af det, der ganske enkelt er u-troligt. Hvis ikke vi kan tro, hvad skal vi så gribe til? Det er faktisk ikke så umenneskeligt et træk, at skal vi have grund til at tro, så kan vi behøve noget, vi kan se og røre ved, så behøver vi noget håndgribeligt og forståeligt. Men også fortællingen om Thomas lærer os noget fantastisk om Jesus.

Peter, emmausvandrerne, Maria og Thomas. I fortællingerne om dem, lærer vi noget fantastisk om Jesus. I fortællingerne om mennesker i angst, mismod, håbløshed, magtesløshed,

fortvivelse, tvivl og hvad der ellers kan bringe os ud på livets kant, lærer vi noget om Jesus.

Jeg har gennem mange bøger og prædikener lært, også med reference til disse fortællinger og til utallige andre bibeltekster, at selv når vi befinder os i sådanne livssituationer og sindsstemninger, så må vi komme til Jesus. Vi må bede til Jesus. Vi må klage vor nød til Jesus. Vi må råbe det ud til Jesus. Og det er også rigtigt. Men, disse mennesker viser os, at vi kan også komme i nogle situationer, hvor vi ikke har en Jesus at komme til. Og det er ikke fordi, Jesus ikke er; men vi kan ikke finde ham. Vi kan ikke mærke ham. Vi kan ikke tro ham. Han er væk for os. Og det er ikke, fordi vi lige pludselig er blevet ukristelige; men Jesus er bare ikke for os. Og hvad gør vi så?

Her er det fantastiske budskab om Jesus til os i fortællingerne om disse menneskers møde med Jesus: Jesus kommer til dem. Jesus kommer til os. Som trosvidner, som gode forbilleder fejler alle dem, jeg har nævnt her i dag. De falder i fristelsen, de forstår ikke, hvad Jesus har lært dem, og hvad der sker. De stiller urimelige krav. Men Jesus kommer til dem. Jesus møder dem i deres situation. Ikke med fordømmelse, men med opklaring, med trøst, med opmuntring, med oprejsning og med liv.

Troens salighed og livet i Jesu navn er ikke at finde i vor tros viden eller styrke til at være stærke i livets grænseegne. Den er alene at finde i ham, som vi tror på, den opstandne Jesus Kristus. Kun han kan, som salmisten siger det i GT-læsningen: forvandle vor klage til dans, tage sørge dragten af os og klæde os i glæde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.